

MAKKAI ILKEI ILDIKÓ

HIVATÁSUNK: SZERETNI¹

„A hét első napján pedig kora hajnalban elmentek a sírhoz, és magukkal vitték az elkészített illatszereket. A követ a sírbolt elől elhengerítve találták, és amikor bementek, nem találták az Úr Jézus testét. Amikor emiatt tanácstalumul álltak, két férfi lépett melléjük fénylő ruhában. Majd amikor megrémülve a földre szegezték tekintetüket, azok így szóltak hozzájuk: «Mit keressetek a holtak között az élő? Nincs itt, hanem feltámadt». [...] Visszatérve a sírtól, hírül adták mindezt a tizenegynek és a többieknek. A magdalai Mária, Johanna, valamint a Jakab anyja, Mária és más, velük lévő asszonyok elmondták mindezt az apostoloknak, de ők üres fecsegésnek tartották ezt a beszédet, és nem hittek nekik.”
(Lk 24,1–6a; 9–11)

Kedves Testvéreim!

Döbbenetes jelenettel fejeződik be Shakespeare *A vihar* című drámája. Egy varázshatalmú király hirtelen abbahagyja a játékot, leveszi a maszkját, ledobja jelmezét. Nem játszik tovább. Vége a színháznak. Ott áll maga a színész, a boldogtalan ember. Felénk fordul, nézők felé, s ebben a hirtelen támadt csöndben kimerülten és kétségbeesetten megkér bennünket, hogy szeressük őt.

Csodálatos varázsvilágot teremtett eddig, ámultan néztük, rejtőzve a homályban, és most hirtelen ránk veti a tekintetét. Szeme a szemünket keresi. Most látjuk először a valódi arcát. Ez már nem szerep, hanem egy kifosztott emberi arc. Rám néz, a fényből hunyorog felém, őszintén bevallja, hogy elfáradt. Esetten és törötten arra kér, hogy szeressem őt.

Te gondoltad volna, hogy eljuthatunk idáig, hogy koldulni kell a szeretetet?

Szeretném, ha most velem együtt elindulnál, ünneplő Nő-testvérem, Testvéreim, mert szeretetről beszélni *egyedül* nem lehet. Mindenről lehet, de erről nem. Mert a szeretet lényege az *együtt*. *A veled. A velünk.*

A felolvasott bibliai versek érdekessége, hogy a négy evangélium közül, és talán az Újszövetség egészét tekintve, ez hangsúlyozza a leginkább az asszonyok fontosságát a jézusi tanítványság kapcsán.

¹ Elhangzott 2008. szeptember 4-én Székelykeresztúron, az Unitárius Nők Országos Szövetsége évi közgyűlése alkalmával tartott istentiszteleten.

Miről is szól a felolvasott rész?

Jézus korában, akárcsak napjainkban, az asszonyok gondozták elhalt szeretteik sírját. A Jézust követő, őt szerető asszonyok illatos kenetet vittek, hogy a kor szokása szerint bebalzsamozzák Jézus testét. A sírhoz érve valaki – lényegtelen most, hogy angyal volt-e vagy férfi – azzal az örömhírral fogadta az asszonyokat: „Miért keressétek a holtak között az élő?”

A többi evangélium párhuzamos részeit olvasva, kiderül, hogy a sírhoz érkező nőt arra utasítja az ott lévő férfi vagy angyal, hogy menjenek el hamar, és mondják el a hallottakat-látottakat a tanítványoknak. A felolvasott rész érdekessége, hogy *amit hallanak az asszonyok, az nekik szól*. Nem a Tizenegynek vagy Péternek. Nekik mint Jézus-tanítványoknak szól az örömhír; nem utasításra, hanem saját belátásuk szerint döntenek tehát úgy, hogy megosztják a jó hírt, közlik azt a tanítványokkal. Ők azonban üres fecsegésnek tartották a hallottakat, nem hittek az asszonyoknak.

Így történt, hogy rövid ideig – amíg a tanítványok is végre hinni kezdtek – csakis az asszonyok voltak, akik hittek Jézus feltámadásában. Hittek benne, hittek Jézusban. *Az apostolok apostolai voltak*.

E történet kapcsán szeretném hangsúlyozni, hogy nekünk, nőknek ma is helyünk van a keresztény világban, helyünk van a keresztény társadalomban. Helyünk van úgy is, mint a családot összetartó, megtartó édesanyák, akikre gyermekek élete, lelke bízott. Mindenre képes az az édesanya, aki gyermekét szereti.

Móra Ferenc *Hogyan tanultam meg írni* című rövid elbeszéléséből az anyai szeretet végtelenségéről olvashatunk.

„– Szeretném, ha ember lenne belőled, gyeregem – szólott hozzám apám.

– De ilyen téiben nem adom ám ki szegénykémet a házból – válaszolt édesanyám. – Gyenge virágszálam, dehogy eresztem ki ebbe a vad időbe! Ne félj kincsecském, úgy megtanítlak én téged írni, olvasni, hogy püspökkorodban se felejtéd el!

– No azt megnézzük – nevette el magát édesapám.

Hát pedig azt csinált. Olyan fortélyt eszelt ki, amilyen csak anyaszívektől telik. Akárhogy fűtötték a búbot, a malomszoba ablaka egész télen át ki nem engedett. S az a befagyott ablak volt az én szobátlám, édesanyám gyűrűs ujja rajta a palavessző. Lesz-e valaha a világon gyémántból faragott íróvessző, mely drágább lehetne a munkában megbarnult, jeges vizekben megvörösödött, éles szelektől reszelőre fűjt vézna ujjnál, mely sütés, főzés, mosás, mosogatás után fáradhatatlanul kopogott a jégvirágos üvegen? Sokat sírtunk, sokat kacagtunk azon a télen. Voltak gonosz, makacs betűk, amelyek nem akartak szót fogadni tanítómesterünknek se, és voltak kedves, derék, barátságos betűk, amiket az én ügyetlen ujjam is egyszerre elő tudott hívni.

Azon az estén ezt a szót kapartam bele a jégvirágok mezejébe: *kincs*. Édesapám odaállt mögém a mécsessel, hogy jobban lássa, mit dolgozom.

– Te, az S-et megfordítva írtad – kacagott édesapám –, nézd, így kell azt írni. Azzal a körmével egy rendes S betűt hasított az ablak jégébe. De én ravaszul csóváltam a fejemet, hogy engem nem lehet bolonddá tenni. Tudom én, hogy az az igazi, amire szülém tanított.

S ha gyorsan írok, most is sokszor megesik velem, hogy megfordítva írom az S-t, mint ahogy falusi szabók cégtábláján látni. S mikor észreveszem a hibát, mindig teleszalad a szemem könnyel, és megcsókolom a szívemmel a ráncos öreg kezét, mely a kígyóbetűt először mutatta meg nekem.”

Nagyon szeretnék ilyen édesanya lenni, gyermekemet szépre, jóra tanító, érte akár a halált is vállaló jó anya. Fialat édesanya vagyok, csupán öt hónapos a kislányom, de „más lett a föld, mióta ő is rajta él. / Más lett hirtelen a hold, a nap, a szél. / Száz új csodát élek újból én is át, / Mióta két szemem az ő szemével lát.”

Eddig is szerettem, szerettem értem fáradó édesapámat, mindig hazaváró édesanyámat, a társam, de ahogy e kisgyermeket szeretem, semmihez nem hasonlítható ez az érzés.

Az egyik szombat este történt: látogatóink voltak, és még hátra volt a másnapra való készülés, szerettem volna, ha elalszik a kislányom, hisz fáradt is voltam, fásult is voltam, szerettem volna lefeküdni, és akkor életében először hangoosan felkacagott. És én elfelejtettem, hogy fáradt vagyok, elfelejtettem, hogy fásult, időszerűben szenvedő ember vagyok, csak nevető gyermekemet láttam, és boldog voltam.

De helyünk van a világban társakként is. A 2005-ös árvíz férjem egyik munkatársánál is nagy kárt tett, Nyikómalomfalván. Segítségükre siettünk, és a beszélgetésből kitudt: a férfi teljesen le van törve, teljesen el van keseredve, de ott állt mellette a felesége, és csodálatosan tudott biztatni: köszönjük Istennek az életünket, meglátod, sikerülni fog, újraépítjük, újra megszépítjük otthonunkat.

De helyünk van a világban mint közösséget vezető embereknek is, a történelem folyamán volt egyiptomi fáraónő, orosz cárnő, német császárnő, magyar fejedelemasszony. És voltak harcban jeleskedő asszonyok. Nagymamám sokszor elmesélte a vargyasiak küzdelmét a tatárokkal. Marcell Gergely, a vargyasiak vezetője a tatárok elleni harcban megsebesült. Felesége, Anna, hazavitte sebesült férjét, de elmenőben így kiáltott: „Mindjárt visszajövünk.” Miután ellátta férjét, indult vissza a csatatérre, férje kardjával, és így kiáltott a harcolók felé: „Mindjárt jön az uram is.” Felemelte a kardot, amelynek élén megcsillant a nap sugara, a tatár vezér, Rabsán lova megijedt és a megáradt Vargyasba zuhant. Így szól a monda.

Helyünk van a gyülekezeteinkben, templombelsők kézimunkái dicsérik az asszonyok keze munkáját, és én anyagnak is szoktam nevezni asszonyainkat, kik titokban vasárnapról vasárnapra virággal díszítik fel az úrasztalát.

És remélem, szószékek ölelésében is helyünk van. Fiataljaim születésnapom alkalmából ezzel az idézettel köszöntöttek: „Lesz út lélektől lélekig, lesz kinek megtanítsd világod titkait.” Hiszem, hogy lesz kinek megtanítanom Isten és e világ titkait.

És hiszem, hogy helyünk van – nem utolsósorban – a keresztény világban úgy is, mint *Jézus-tanítványok*. Ebben a megfáradt, elcsüggedt, agyonhajsolt, hitetlen világban, a mi feladatunk, asszonyoké, nőké, hogy hirdessük: Jézus él. Mint ahogyan hirdették a Jézus sírjától visszatérő asszonyok is.

És ha Jézus él, a szeretet is él!

Itt vagy velem, Testvérem, lehet a szeretetről beszélni, és én levetem a palástom, és az ünneplő ruhám, Felétek fordulok, és arra kérek, szeressetek engem!

Mert nekünk kell meggyőznünk a körülöttünk élőket, hogy a mindennapos színhátékot megszakítva, ledobva ennek a világnak sok kínját, baját, vallják és valljuk be: mindannyian szeretetre éhezünk.

Jézust követő Asszonyok, szeretnék ma angyal lenni, aki így bocsátalak el Benneteket: miért keresitek a holtak között az élőket? És szeretném, ha hirdetnénk éltünkkel, munkánkkal, betöltött hivatásunkkal: ő él! De csak akkor, ha szeretjük egymást. Ámen.

PÁLFFY TAMÁS SZABOLCS

AZ EGYETÉRTÉS PÜNKÖSDI NYELVISKOLÁJA

„Amikor pedig eljött a pünkösdi napja, és mindnyájan együtt voltak ugyanazon a helyen, hirtelen hatalmas szélrohamhoz hasonló zúgás támadt az égből, amely betöltötte az egész házat, ahol ültek. Majd valami lángnyelvek jelentek meg előttük, amelyek szétoszlottak, és leszálltak mindegyikükre. Mindnyájan megteltek Szentlélekkel, és különféle nyelveken kezdtek beszélni úgy, ahogyan a Lélek adta nekik, hogy szóljanak.”
(ApCsel 2,1–4)

Ünnepelő keresztény Testvéreim!

Pünkösdi van: a lélek diadalának és a keresztény egyház megalakulásának emléknapja. Eljöttünk ide, ebbe az áldott hajlékba, hogy ünnepet üljünk. Az ünnepszentelés nem csupán abból áll, hogy tiszta ruhát öltünk, nem is abból, hogy dúsán terített asztal mellé ülünk, vagy szórakozóhelyekre megyünk el. Nem, az igazi ünnep az, amikor a külső világ zajától elhúzódva csendben, a lélek, a szív tiszta érzései szerint szenteljük meg az ünnepnapot. Ezt teszitek ti is, keresztény Testvéreim: eljöttetek ezen a napon ide, hogy felelevenítsük azokat az eseményeket, amelyek annyi idő – két évezred – távlatából is megragadják lelkünket, örömmel töltik el szívünket és gondolkozásra készítetnek ma is.

Az első pünkösdi történetét még a vallásórák idejéből többé-kevésbé mindnyájan ismerjük. Lényege az, hogy Jézus tanítványai, akik úgy érezték, hogy mindenki elhagyta őket, csak az Isten nem, ezek a tanítványok az első pünkösdi alkalmával a Jézus által megígért Szentlélektől áthatva, Istennek erejét és a jóra való segítségét megérezve nagy lelkesedéssel és csodálatos bátorsággal kiléptek a félelem homályából Jeruzsálem piacára, és ott a nagy tömeg előtt olyan nyelveken kezdtek beszélni, amelyet minden jelenlevő ember megértett.

Péter apostol lelkesítő beszédére mintegy háromezren lettek Jézus-követők, megkeresztelkedtek, s ezáltal megalapították a keresztény anyaszentegyházat.

Az Apostolok Cselekedeteiről szóló könyv az egész történetet oly szépen, megkapóan írja le, hogy abból a dolgok csodálatos volta még jobban kitűnik. Ha az akkori történéseket külön megvizsgáljuk, valóban azt mondhatjuk: az első pünkösdkor csoda történt. Csodálatos volt az, ahogyan a Lélek diadalmaskodott akkor. Csoda volt az, amit a Lélek művelt a tanítványokkal, ahogyan a megfélemlített tanítványok egyik percről a másikká bátor, tette kész hőökké váltak: ahogy beszéltek, ahogy akkor egyszerre háromezren megkeresztelkedtek. Ám a